

[Socialministeren.]

at en sådan helt ny indstilling til tingene må have tid til at udfolde sig og blive indarbejdet. Som folketetinget ved, oprettedes der 12 centre landet over, og straks da de kom i gang, viste der sig et meget stærkt behov, idet antallet af ansøgere, der ønskede bidrag, hjælp og støtte, steg helt op til 18.000-20.000 for et enkelt år, medens man nu, som man kan se af bemærkningerne, er nede på 10.000-11.000, hvad man i de kommende år må anse for det normale årligt. Det samme gælder, når talen er om de hjælpemidler, vi skulle have stillet til rådighed — ikke alene de individuelle hjælpemidler over for den enkelte person, men også opbygning af værksteder. Da loven blev vedtaget, var der 15 optræningsinstitutioner af forskellig art. Nu har vi 40 af langt større og bedre standard end tidligere. Der er plads til over 1.300 personer i optræning, og vi skønner, at vi har det antal, vi nu kan få brug for. Vi har endvidere ca. 20 beskyttede værksteder, noget nyt, som denne lov har givet mulighed for at oprette for stærkt handicappede, der ikke kan klare sig i det åbne arbejdsmarked, men som alligevel har evner i behold til at kunne udfolde sig, gøre sig nyttige og tjene penge til livets opretholdelse. Også det har vi udviklet, men er dér kun på vej og mangler en del endnu.

Denne lov har ikke udtømt sine muligheder endnu. Samordningsudvalget, hvori der er repræsentanter for erhvervsliv og arbejdere og arbejdsgivere, for invalideorganisationer o. s. v., har enstemmigt vedtaget, at loven burde forlænges uændret, så man, om jeg så må sige, kan fylde den helt ud, før man drager sine endelige slutninger om ændringer. Her vil jeg gerne understrege over for det, der er sagt, særligt af fru Clara Munck, at centrene står bag dette ønske om forlængelse. De 12 centre, som har holdt møder om loven og om dens muligheder, som har holdt kursus om den o. s. v., står i dette øjeblik bag ved ønsket om denne lovs forlængelse. Jeg tror, vi skal forlænge den; hvis sociallovskommissionen skulle blive færdig med nogle af de spørgsmål, der her er berørt, inden 1970, så kan vi tage dem op, men i hvert fald er loven i høj grad anvendelig, nyttig, og giver store sociale resultater.

Det ærede medlem fru Grete Hækkerup

spurgte mig, om jeg kunne sige noget om, hvordan langtidsvirkningen var. Jeg forstod det nærmest sådan: hvor længe holder en revalident i det almindelige erhvervsliv? Det kan jeg ikke på stående fod svare på her, men jeg vil gerne, at vi i et udvalg drøftede spørgsmålet, om der skulle være nogen tilbagefaldsprocent. Det foreløbige resultat er, at det sidste år, vi har kunnet gøre op, har vi haft 7.000 revalidenter, der har fået arbejde på det åbne arbejdsmarked i fri konkurrence med andre arbejdere. Det synes jeg er et gunstigt resultat.

Med hensyn til lovforslagets anden del vil jeg gerne sige, at jeg i nogen grad undrer mig over, at man fra visse partier nu i den anledning søger at koge en stor diskussion op om administrationen. Der har været nedsat et administrationsudvalg, som skulle gennemgå forskellige styrelser, herunder hele socialministeriets arbejdsfelt, et udvalg, der bestod af sagkyndige på dette område. Det er kommet til det resultat, at den stærkt spredte administration, vi har af vor særhjælp og vor revalidering, bør samles for at gøre den mere effektiv; man bør trække alt det sammen, der ligger i socialministeriet, i sygekassedirektoratet, i invalideforsikringsretten og i arbejdsdirektoratet, til en samlet administration, der der ved kan gøres effektiv, uden at den gøres større.

Det er dér, man sætter ind i diskussionen og siger: så svulmer administrationen op. Jeg vil være mere tilbøjelig til at sige, at hvis vi holder administrationen spredt, har den en tilbøjelighed til at svulme op. Hvis vi kan samle den, kan vi rationalisere den, og vi har i forvejen et tilsagn fra det nye administrationsudvalg, som forhenværende statsminister Kampmann er formand for, om, at det vil bistå os med tilrettelæggelsen af den nye administration, så den kan blive så forenklet som vel muligt. Der er altså ikke tale om at lave en stor ny administration ved siden af, hvad vi har, men at trække det sammen, som vi har. Hvad angår personalet, så regner vi med, at det rundt regnet bliver det, som vi har på det spredte område i øjeblikket. Vi skal bruge nogle lokaler, så skal vi bruge et telefonsystem, og så skal vi bruge nogle skrivemaskiner. Det er de sidste spørgsmål, det hele kommer til at dreje sig om, når man endelig får det gjort op. Det